

"بـدانیـسـتان"

*قرن هفتم:

سبک عراقی:

دلیل نام گذاری سبک این دوره به «عراقی» ← بعد از حمله ی مغولان کانون های فرهنگی از خراسان به عراق عجم منتقل شد و شاعران و نویسندگان بزرگ در این دوره غالبا از اهالی شهرهای عراق عجم بودند.

نثر در این دوره به دو جریان گرایش پیدا کرد ← «ساده نویسی» در آثاری مثل **طبقات ناصری و مرصادالعباد** و دیگری «پیچیده نویسی» بامحتوای عمدتا تاریخ حاکمان وقت که در آثاری همچون **تاریخ و صاف و تاریخ جهانگشای جوینی** دیده می شود.

مولانا/مولوی: از شاخص ترین شاعران عارف؛ آثار: مثنوی معنوی و دیوان شمس و لمعات است. لمعات در زمینه ی عرفان در قالب نظم و نثر

سعدی: استاد سخن و استاد سرودن غزل های عاشقانه

عظامک جوینی: نثرنویس؛ نویسنده کتاب تاریخ جهان گشا که دارای نثر مصنوع و دشوار است.

خواجه رشیدالدین فضل الله همدانی: مهم ترین اثر جامع التواریخ؛ به نثر عالمانه و پخته، تاسیس عمارت ربع رشیدی

شمس قیس رازی: اثر المعجم فی معاییر اشعار العجم

*قرن هشتم:

خواجه کرمانی: غزل پرداز، سرودن چند مثنوی به پیروی از پنج گنج نظامی

ابن یمین: شاعر عصر سربداران، در شعرش قناعت پیشگی و بی اعتباری دنیا مورد تاکید قرار می دهد.

حافظ: رسانرن غزل فارسی به کمال

سلمان ساوجی: در غزل به سعدی و مولوی توجه داشت، مثنوی جمشید و خورشید به شیوه ی نظامی

عبیدزاکانی: نکته یاب و انتقادهای ظریف اجتماعی، آثار: موش و گربه؛ رساله ی دلگشا؛ اخلاق الاشراف؛ صدپند.

حمدالله مستوفی: مورخ و نویسنده، نویسنده کتاب تاریخ

*قرن نهم:

بایسنقر میرزا قرآن کریم و شاهنامه ی فردوسی را به خط خود نگاشت.

جامی: کتاب بهارستان را به تقلید از گلستان سرود، در کتاب نفحات الانس شیوه ی تذکرة الاولیای عطار را در بیان حقایق عرفانی و ذکر احوال عارفان به کار برد.

شاه نعمت الله ولی: در تصوف و طریقت مقامی بلند داشته است، دیوان شعرش مضامین عرفانی دارد.

دولت شاه سمرقندی: اثر تذکره ی دولت شاه

